

Perníková chaloupka

1.scéna – vesnice

Kašpárek uvádí pohádku: Milé děti, hezky se posaďte a já vám dnes budu vyprávět pohádku o dětech, ježibabě a chaloupce, která byla celá z perníku.

Tatínek volá: Děti kde jste, půjdu do lesa, nechcete jít se mnou?

Děti příběhnou a volají: Ano, ano!

Maminka říká: Vezměte si s sebou hrnečky, natrháte mi maliny, abych mohla upéci koláč.

2. scéna - les + strom

Vypravěč: Děti a tatínek přijdou do lesa

Tatínek: Tady sbírejte a nikam jinam nechod'te. Já budu poblíž a tady si vás zase k večeru vyzvednu.

Vypravěč: Děti trhaly maliny do hrníčků a když je měly plné, trhaly do pusy. Jenže zacházely stále hlouběji a hlouběji do lesa, až zjistily, že je se ztratily.

Jeníček: Mařenko, já se bojím, už je taková tma. Tatínek nás jistě hledá a nemůže najít.

Mařenka: Také se bojím Jeníčku. Musíme se pokusit najít cestu z lesa. Mám nápad, vylez na strom a rozhlédni se do dálky, zda někde nezahlédneš světélko.

Vypravěč: Jeníček Mařenku poslechl a s její pomocí leze opatrně na strom.

Mařenka: Vidíš něco Jeníčku?

Jeníček: Támhle něco svítí, daleko mezi stromy.

Mařenka: Hurá, tak se vydáme tím směrem.

3. scéna – les + perníková chaloupka

Vypravěč: Jeníček slezl a obě děti vyrazily za světélkem. Po strastiplné cestě nočním lesem došly na mýtinu. Děti se nestačily divit, když spatřily chaloupku, která byla celá z perníku. Měly velikánský hlad, takže je téměř současně napadlo, že by si mohly trochu perníku utrhnout a sníst.

Jeníček: Mařenko, já vylezu na střechu a ty budeš dole perníky chytat do zástěrky.

Vypravěč: Mařenka souhlasila a oba se s chutí pustili do perníku. Po krátké chvilce však zavrzaly dveře chaloupky a objevila se ježibaba.

Ježibaba: Kdopak mi to tu loupe perníček?

Mařenka tenkým hláskem: To je jen větříček babičko!

Vypravěč: Ježibaba zaleze a děti pokračují v jídle dál. Zanedlouho to však ježibaba zkouší znovu.

Ježibaba: Kdopak mi to tu loupe perníček?

Mařenka tenkým hláskem: To je jen větříček babičko!

Ježibaba: Kdepak větříček, už vás mám, počkejte, až vás chytím.

Vypravěč: Jeníček honem sklouznul ze střechy a obě děti se daly na útěk. Ježibaba těžkopádně funěla za nimi. Děti utíkaly lesem, klopýtaly přes pařezy, přes kořeny a ježibaba jim byla stále v patách. Hartusila, funěla a nemohla je dostihnout. Pomalu začínalo svítat, když děti dorazily na kraj lesa, kde na poli pracovala nějaká cizí paní.

4. scéna – les

Obě děti: Paní, paní, prosím vás, kudy se dostaneme do vesnice? Honí nás ježibaba z perníkové chaloupky. Jestli nás chytí, bude s námi zle.

Paní: Utíkejte támhle přes kopeček, za ním je vesnice a nebojte se, já ježibabu zdržím.

Vypravěč: Děti poděkovaly a už byly za kopečkem, když z lesa vyběhla ježibaba a už zdaleka na paní hulákala.

Ježibaba: Osobo, neviděla jste dvě děti?

Paní: Jojó, budu tady až do pěti.

Ježibaba: Osobo, copak jste hluchá?

Paní: Jojó, jestli je ta tráva suchá?

Ježibaba: Osobo, já hledám kluka!

Paní: Jojó, včera mě bolela ruka.

Ježibaba: Osobo, na holčinu jsem se ptala.

Paní: Jojó, támhle s klukem utíkala.

Vypravěč: Paní ukázala ježibabě na druhou stranu podél lesa. Ježibaba ji ani nepoděkovala a rozběhla se tím směrem.

Kašpárek: Děti dorazily v pořádku domů, tatínek a maminka byli moc rádi, že se s dětmi opět shledali a od té doby děti v lese bedlivě dávaly pozor, aby měly tatínka stále na očích. A to je konec pohádky.

KONEC